

24

POUTNIK

P O U T N Í K

PRAVIDELNÝ MĚSÍČNÍK
pro trampy a milov-
níky přírody a tou-
lání. Jako oběžník
v nákladu 5 VÝTISKŮ
vydává:

Unie Solitario

Číslo výtisku:

24 /

datum vydání:

25.9.86

**Toto číslo je nepro-
dejné !!!**

Adresy redakce:

S m r k

Aleš Chvojka
Borského 664
PRAHA 5
Hlubočepy 152 00

S e l a d o n

Václav Smil
Lobratická 524
PRAHA 9
Letňany 199 00

Redakční oznamy:

Pakliže objevíte
pravopisnou chybu,
závada je na vašem
oku!!!!

§ - §

Pokud u povídky je
uveden autor, neru-
číme za autentičnost
díla. Příspěvky za-
řazujeme zhruba ve
stejně formě, v jaké
nám dojdou do redakce
- tedy pokud po: po-
vídka..bude podpis
odesílatele bez poz-
námky o případném
čerpání z literatury
považujeme ho za au-
tora.

Ahoj kamarádi,

Vítáme vás na stránkách čtyřladvacátého vydání trampského občánku Poutník. hned na úvod přijměte jednu omluvu. Díky tomu, že toto číslo vyšlo neplánovaně brzo, na jeho stránkách ještě nenačtete reportáž z letošního Trapsaveckého ohně. Oveřejníme ji v dalším čísle, pokud nám ji kamarád Houla dodá včas. Ovšem o trapsavecké záležitosti nouze nebude, takže k obsahu:

stránka otcených linorytů věnovaná
E.T. Setonovi
něco psaného humoru
dvě vítězné povídky z kategorie
pokročilých psavců T86
písň s notovým zápisem
Křížek - povídka od Škubánka
Poslední vlak - Seladenova povídka
něco málo z poezie
linoryty Koblížka a Petř
další části kresleného seriálu
atd.....

A tak nezbyvá, než dodat -

- pěkné počteníčko a ahoj

Unle Solitario

Tramp hudebník

Trampové jsou národem hudbymilovným, a tak není divu, že někteří z nich jsou vlastně hudebníci. Většinou hrají vše od Bedny od whisky až po protest songy neznajíce not a nevyhýbají se ani písním košilatým. Ti lepší se časem zahloubají do teorií hudby a stávají se z nich trampové hudebníci vyšších kvalit. Svoji hudební produkci obvykle doprovázejí svým neškolným hlasem. Trampové hudebníci jsou především pověstní tím, že dlouho a vytrvale ladí. Převážně tak činí proto, aby nemuseli hrát neboť se jim nechce nebo neradi hrají staré známé písně, které po nich neustále někdo z ostatních trampů vyžaduje. Občas se mezi trampy hud. propracuje i šena trampka, ale to je spíše výjimka. Ženy nemají patřičnou trpělivost ani přeměť na spoustu písní a vybírají si tedy jen ty nejhezčí. Většinou znají jen několik písní, které pak hrají na všech akcích a vandrech, kterých se zúčastní. Nejdřív se ovšem nechají patřičnou dobu přemlouvát a dělají drahoty, neboť zrovna dnes prý nemají hlas. Hráť společně se ženou se nedoporučuje, neboť zásadně nadrží rytmus, což trampa hudebníka uvádí přímo k zoufalství. Nedoporučuje se dále hrát oblíbené písně t. hudebníc a nutno přímo varovat před kritikou podání písně, kterou tyto dívky zpívají. Na tyto výtky odpovídají trampky s kytarou nafouknutím nážných tváří a jejich oči srší hněvem. Tramp hudebník se občas v pokročilém stádiu svého hraní rozhodne založit si vlastní kapelu, či se k nějaké kapele přidat. Od toho okamžiku přestává být trampem a stává se jen hudebníkem, i když mu trampská duše zůstává. Nejlépe tuto situaci vyjadřuje text písně Toulavej

/T.S. Humorista/

HUMOR Z DIVOKÉHO ZÁPADU

Šerif - Proč jste zastřelila svého muže lukem a šípem?

Žena - Protože jsem nechtěla vzbudit děti.

Vřítí se kovboj do salónu a praví k popíjejícímu předákoví: "Šéfe, vaši ženu nabrala na rohy kráva."

Nic.

"Šéfe," opakuje kovboj, "slyšíte, vaši ženu nabrala na rohy kráva!"

Zase nic.

"Šéfe," začne ještě hlasitěji kovboj, "neslyšíte?"

"Ale slyším dobře, Bille," odvěť předák, "ale nemůžu se smát, mám opar."

Potkali se po delším čase dva kamarádi. John zdraví srdečně Venou, který se stal nedávno majitelem pohřebního ústavu - jak se daří. Ale špatně je mrtvá sezóna!

... a děti

4. VEČER TRAMPSKÉ PÍSNĚ

Mouhodobého pořadu

ZVLÁŠTNÍ ZNAMENÍ TOUHA

ovídnání, hraní a zpívání z cyklu

Historie a vývoj trampské písně a trampování

PÁTEK 26. ZÁŘÍ 1986 V 19.30 HODIN

Klub mládeže, Na sadech 18, České Budějovice

Předprodej vstupenek tamtéž

A opět je tu jedno svatební
oprášení:

do svazku samčeláko-tramp-
ského a to s touhou na celý
život vstoupili

15. září 86

kamarádi

Monika Papírková

David Ješek

Na jejich cestičce životem i
naší přírodou jím přejeme hodně
lásky a porozumění a touhu
...jít jít dál....

Unio Solitario

III

Pozlední víkend měsíce září se
uskutečnil na křivoklátských
hvozdech

"Rytířské Slavnosti"

Po páteční slavnosti vzal se
své obléhaný hrad Jindřov.
Celá akce byla zakončena sym-
bolickým ohněm ze sbytků vá-
lečné rytířské zbroje.

III

Stalo se na osadách
a jinde...

Trampeký Spolek Zaměstřel FORT LUCE
pořádá "rozlučku" s kamarády trampy
a šubáčkem, kteří odcházejí na vel-
ké zelené.

konalo se 19-21 Na Panně - Prose-
tín.

III

STO Štáhlavice
80 Forty miles
White Indians

byly pořadatelé výstavy

INDIÁNI PLÁŠÍ

která byla otevřena v síle jednoty
Štáhlavice v sobotu 13.9., odpoledne
bylo vyplněno hrací pro děti, ukáz-
kou zápasu v "lakrosu". Večer se na
blízkém campu rozvoněl slavnostní
ohně. Karitou byl čtyřhodný počet
týpí, jenom na louce jich bylo kolem
dvaceti, další mohutný přístřešek u
vsi a několik u tábořiště.

Výstava byla nádhernou ukázkou prá-
ce tzv. SÍLICKÝCH INDIÁNŮ, snad škoda, že
chybělo průvodní slovo a lepší popis
jednotlivých věcí.

Nájak nám nedá, a tak musíme vyjádřit
dík kamarádovi Běčovi a F.O. Kozáři,
který podle našeho posorování byl té-
mě u všeho co tato akce ke svému zro-
dění potřebovala...

III

Přátelé a kamarádi

zve vás na

VEČER TRAMPSKÉ PÍSNĚ

v rámci čtyřdenního festivalu

PÍSNÍČKÁŘI '86 - S ROČNÍK

Účinkují

DUO ČERVÁNEK Praha

SMOLÁŘI České Budějovice

HOP TROP Praha

STOPA Pardubice

MIKI RYVOLA Kladno

WABI RYVOLA Praha

Uvádí:

KAREL JAKEŠ - KAYMAN

PÁTEK 19. ZÁŘÍ 1986 V 19.30 HODIN

VELKÝ SÁL DK ROH ČESKÉ BUDĚJOVICE

Předprodej od 8. září 1986 v Klubu mládeže
(Beseda), Na sadech 18, České Budějovice

Mikuláš

/truchlivá historie zapsaná podle prastarejch trampskéjch legend a pověstí/

Stalo se to dávno, pradávno. V těch dobách snad ještě nevandroval ani trampskéj pradědek Grizuli s Utahu. Bylo to někdy na začátku prosince, na Brdech, v okolí Turzova.

T.O. Písečná Velryba - kamarádi Nosol a Clown a jejich věkovitěj šerif Šnup se srovna vraceli s velkého sianího. Křelo, až se kroutilo pelcem u nohy, fujevice řadella a snih oděhel. Byla už skoro tma, když kluci objevili takovej malej seňárek, tak akorát pro tři trampy. Jak už to na Brdech bejvá, byl strategicky umístěnej daleko voďe všech lesních cest, aby to hajnej neměl tak jednoduchý.

"Teď se bude chelovat a knípat," rozhodnul soudce šerif. "Knípat, prosím, spacíky záme..." protáhl teskně Nosol. "...ale v šerifadlech je akorát právan, šerife," doplnil j ho, pro přemožnost Clowna.

Dopadlo to dobře. Pájen dal s šerifem objevit aspoň salýho loněnjda z Hungarie. Patka chleba se taky našla a zapíjelo se to horkým čajem s jehličí, kterej byl dobřej jon tím, že břešl saralý tělo. Posvátnej oběťňho bídnýa vačeře byl brzo u konce a tak se kluci vycoukali nahoru na seno.

"Hygienu se odkládá na neurčito - nejspíš do jara, až bude teploje," za souhlasného skření srušení pravidel prorocky Clown. A tak osadní sešel příklo zase skrátka... No a pak se křandalo vo ničem a vo všem. Venku slota, že bys trampa nevyňal /natožpak psa/ a kamarádi blahořečili tomu šťastnýmu nábluďu, kterej je daveď až na teplej koutek v senku. A bylo jim dobře, a bylo jim fajn dokud se Nosol neplácnul do čela:

"Šarjá, chlapi, dyk je dneška Mikuláš!"

Clown by s Nosolem skoro rád navzpomínal na teplej městskéj domov, na dárky a na všechno co k tomu patří, ale šerif očividně sarklil. Byl to starej vlček, kterýmu už tyhle civilizační zvyklosti byly cizí. Při slově Mikuláš se domníval, že se jedná o sáňah! Blouho a prachě mu osadníci vysvětlovali, že Mikuláš není nic nebezpečnýho, že je to dobřej svatej děda, co chodí dávat dárky do punčoch, co si ličí povášeť na voko. Nevěřil! Upokojil se teprv když mu řekli, že chodí sám, netvrdí že je v přesile a nosí splývavý a tudíž ke stihání nevhodný úbor. Pro jistotu se Šnup ešte zeptal, co Mikuláš nosí na hlavě a má-li psa. Ujistili ho, že přílba s chocholez to není a pes Mikuláš nikdy neměl. Šerif se uklidnil. A rozjásali "Fardi, když říkáte, že je to taková mláva, tak si myslel, že bychom z toho snad mohli taky něco mít, ne?" A jak to chceš udělat, ty chytřej?" zeptal se pochybovačně Nosol. "No, jak? To je přece jasný!" sadul hromovým hlasem Šnup. "Dáme si fusekle za voko!!" "To jsem zvědavěj, kde ho na tomhle seňárku sešeneš," rejpnul si Clown. Šerif se pohrdavě usmál. "Mikuláš není blbec! Roznal jsem to podle popisu, kterej jste mi dali. Rozumí improvizaci! Fusekle pověsíme na šarček!"

Osadníci odpověděli aurónským řevem. "Jasný! Hurá! Šnup je osadní génius! Hurá! Hurá!" a podobně. A nastalo kouvání. No, snad to byl, že tál snih. Tejden nemytý nohy třech trampků - to si upe nos i ten nejvotřlejší čuček. A pak šupity s ponožkami na šarček a spátky do seníku.

Venku byla zetelice a křelo, ale seno hřálo a kamarádi pomaloučku usínali. A na dárky se těžili všichni, nejvíce šerif.

Ráno, sotva se probudili, s radostným křikem vyběhli ke šarčku.

Fak se zastavili a sarkli.

U šarčku, přímo pod přikenejma fuseklama, ležel Mikuláš.

Upíně mrtvej.....

lafty + Giabura

1. místo v kategorii povídky
pokročilých - Trampaveo 86

CESTOU DO STÍNADEL

z. a h.: Tony Linhart

moderate
(mírně)

1. Tam kde čeká bobří hráz a jedle vysoký, modrý ticho zastaví ti
2. Čas ti dvěra zavírá a zbytečně se ptáš, kde je ke snům zrezavelej

dech, hledej cestu k pramenům ty řeky divoký, hlavolamy na popsaný
klíč, roztočivná zakoutí a stíny opodál, za okapem zastrčeněj

zdech, Železniční zastávky až za čer-vebou pláň, úpl-něk je blízko do
míc. Zase koní tráva a ty velmi dobře znáš, Co je to když jaro přic

vís. kde jen hledat na letáci kolo skrytý pláň, přání který létý neztra
zí. Zdejší jen na tobě kte-rou se cestou dáš, za slunce co právě vychá

REF: Cestou do Stí-na-del a ze-mi klukovských válek, oči
zí. roz-tou-že-ný a v kapsách jen bůra mít. Cestou do Stí-na-del a

noční jsou plný dalek, záře mi-ho-ta-vý ti

prozradí kudy jít. Tak jako dřív tě lákaj opaštěný

kouty, a plšeň úplňku zas slyš z novu hrát.

Cestou do Stí-na-del i když setak dlouh

1,2

3 slepý půjdeš a sám a přesto dál půjdeš rád.

Půjdeš rád, půjdeš rád.

1. Tam, kde čeká bobří hráz a jedle vysoký,
modrý ticho zastaví ti dech,
hledej cestu k pramenům té řeky divoký,
hlavolamy na popsáných zdech.
Z železniční zastávky až za červenou plán.
Úplněk je blízko, dobře víš.
Kde jen hledat na létací kolo skrytý plán,
přání, který léty neztrácíš ?

2. Čas ti dveře zavírá a zbytečně se ptáš,
kde je ke snům zrezavělej klíč,
roztodivný zákoutí a stíny opodál,
za okapem zastrčeněj míč ?
Zase voní tráva a ty velmi dobře znáš,
co je to když jaro přichází.
Záleží jen na tobě, kterou se cestou dáš,
za sluncem, co právě vychází.

ref: Cestou do Stínadel a zemí klukovských válek
očí roztoužený a v kapsách jen bůra mít.
Cestou do Stínadel a nocí jsou plný dále,
záře mihotavý to prozradí kudy jít.
Tak jako dřív tě lákaj' opuštěný kouty
a píseň úplňku zas toužíš celou znát.
Cestou do Stínadel i když se tak divně kroutí,
slepý půjdeš a sám a přesto dál půjdeš rád.

SOBOTNÍ RÁNO NA JARĚ ROKU „X“

Otevřel jsem oči. Všude mě obklopovala tma. Nahnatal jsem v kapse svých sepraných riflí zápalku. Škrtl jsem a na tenkém dřívku vyskočil jasný plamínek. Zamžoural jsem očima a pátravě hledal svíčku. Ležela převržená nedaleko mého spacáku. Zápalka už dohořívala a začala mě pálit do prstů. Odhodil jsem ji a zapálil novou. Knot svíčky změkl a konečně se rozhořel. Úzkou chodbu jeskyně zalilo světlo. Když jsem rozepínal svůj spací pytel, probudil se Bágľ.

- Kolik je hodin? - zeptal se rozespale. Teprve nyní jsem si uvědomil, že jsem vůbec nepomyslel na čas. Vyhrnul jsem rukáv košile a podíval se na hodinky. Ručičky byly v nezvyklé poloze a ukazovaly obě na pětku.

- Asi se mi zasekly ručičky - zněla má odpověď určená Bágľovi a vlastně jsem byl docela rád, neboť do přírody jezdím zásadně bez hodinek. Včera jsem je proti zvyku zapomněl sundat. Bágľ cosi nespokojeně zabručel a začal se škrábat z pytle.

- Nejdřív zabalíme, pak se tu ještě najíme a půjdeme dál. Musíme vyažít co nejvíce tepla, - navrhl jsem.

- Byl jsi už venku? - zeptal se Bágľ. Málo mluvil a většinou se jenom ptal. - Ne, - odpověděl jsem a zabalil si spacák. Mezitím co balil Bágľ, začal jsem pracovat na snídani. Vytáhl jsem skládací vařič na pevný lůh a nalil vodu do esusu. - Co budeme jíst? - zeptal se opět Bágľ. Někdy mi už skutečně lezl na nervy svými stereotypními otázkami. - Jako obvykle. Polávku a zákussek chléb, - odpověděl jsem trochu nevrlé. Voda v esusu začala vřít, tudíž jsem raději obrátil svou pozornost naší skromné snídani. Bágľ mlčky balil, náhle se však prudce otočil ke mě se slovy: - Slyšels' v noci? - A co? - podivil jsem se. - Nejistě jsem myslel, že se mi to zdálo, ale teď si uvědomuju, že jsem byl vzhůru. Probudila mě nějaká detonace a pak jakési chvění. Škoro jsem dostal strach, že nás to tu zavalí. - Zas fantazíruješ! - pokáral jsem ho, ale náhle mi po zádech přeběhl mráz. V noci se mi totiž zdálo, že kdosi vybuchla bomba a mě to zavalilo ve sklepe našeho domu. Nechtěl jsem se však Bágľovi přiznat a tak jsme se mlčky pustili do snídane. Chléb byl sice tvrdčí, ale neměli jsme na vybranou. Zkrátka jiný nebyl. Když jsme bratrsky dojedli z jednoho esusu a zabalili všechny bylé věci, rozhlédli jsme se nakonec po písčitém dně jeskyně, či jsme nikde nic nezapomněli a nezanechali po sobě nepořádek. Všude bylo čisto. Nejprve jsme vyrazili pěkně vzpřímeně, ale pak se chodba začala prudce snižovat. Kuseli jsme po kolenou prolézt až do Velkého sálu. Pátral jsem očima po světlém otvoru východu jeskyně, ale a hrůzou jsem, že jej nikde nevidím. Na mysl mi vstanul můj noční sen. - Já tě asi praštím! - ozval se Bágľ vztekle. - Vždyť je venku ještě tma. Podívej se na to, no, - kde je východ?! Ve světle svíčky jsme našli chodbu východu. Když jsme do ní vlezli, všimli jsme si, že skrze různé klacky, větve a kameny, prosvítají tenké proužky světla. - Dost blběj for po ránu - prohlásil ještě více vztekleji Bágľ a už se opíral o zátarasu. Asi po půlhodině se nám podařil prorazit otvor na průlez. Vystrčil jsem hlavu a náhle, jako by mi někdo vrazil nůž

do zad. Kaňon byl plný polímaných větví, ale i stromů. Pohlédl jsem nahoru. Nebe bylo zalito ocelově šedou, až nepříjemnou a poněkud nepřírozenou barvou. Vršky skal, kde se ještě včera večer majestátně tyčily staleté sosny, byly úplně holé. Rychle jsem vylezl ven, neboť Bágl do mne už nervózně strkal. Vyklouzl ven a překvapeně hleděl na tu spoušť kolem dokola. Všude bylo úplně mrtvo. Zalil mě nepříjemný pocit a opět mi zamrazilo v zádech. - Musel se tudy přes noc přehnat nějaký tajfun. Koukni se na tu spoušť, - řekl jsem naprosto zbytečně, neboť to určitě pochopil i Bágl. V duchu jsem pochválil svůj včerejší nápad přespat v jeskyni. - Nezdá se ti, že se nějak ochladilo? - zeptal se Bágl a otrásl se zimou. Byla to pravda, neboť z úst nám vycházela pára jako v zimě. - Bágle, mě se to nějak nelíbí. - No jo, no, přežili jsme přírodní katastrofu. Štěstí, že ve zdraví. - řekl Bágl se svým flegmatickým klidem. - Včera bylo ještě tak krásně! - Děláš, jako bys to tu neznal. Jseš tu poprvé? Počasí se tady mění z hodiny na hodinu. Sever se holt nezapře. - Možná máš pravdu, ale stejně se mi to nezdá. - Nesejčkuj a jdeme! - zavelel Bágl a už jsme se vydali přes různé překážky ven z kaňonu. V lese bylo také mrtvo. Vyškrábali jsme se na vršky skal a vydali se po někdejší pěšince mezi stromy. Dnes se přes ní válely samé větve. Cítil jsem v těle jakousi slabost. Pohlédl jsem na Báglu. Vypadal dost nezdravě, čemuž nasvědčovala křídově bílá bledost v obličeji. Všiml jsem si, že mezi pahýly větví a stromů, leželo občas i tělo mrtvého ptáka. Slunce a veškerý život, jakoby se úplně vytratil. Opět mi zamrazilo v zádech. Když jsme se blížili k okraji vysokých skal, týčících se nad malou vískou a odkud byl vždy nádherný rozhled po širém kraji, měl jsem jediné přání - vidět opět život, vidět lidi, malé hrající si děti, slyšet štěkat psi. Místo toho jsem se však na kraji skal zastavil a otevřenou pusou. Báglův obličej též značil překvapení. Kdysi krásná krajina, plná rozličných přírodních krás, byla proměněna v zrádnou poušť. Trosky domků dole ve vísce, nasvědčovaly skutečně prudké vichřici a nebo..., zase to mrazení v zádech. Ale kde jsou lidé, auta? - položil jsem si otázku a nevěřícně sledoval krajinu dál. Stočil jsem svůj zrak na sever a marně hledal nedaleký televizní vysílač. Jakoby se do země propadl. - Pojďme odtud - slyšel jsem Báglův chladný a taktéž mrtvý hlas, jež zněl spíše prosebně. Otočil jsem se a spatřil vysloveně lidskou trosku. - Tak pojď. Utečeme odtud. Tady už nic není. Je to neuvěřitelné, jak krutá může být příroda - odpověděl jsem a vyrazili jsme zpět do tehdejšího lesa. Ušli jsme snad dva kilometry, ale pocítili jsme únavu, jak nejméně po padesáti. - Tady, - řekl jsem a ukázal prstem na hebký mech. Bágl stáhl ze svých zad usku a položil si jí pod hlavu. Usnul okamžitě. Já vytáhl sešit a začal psát. Chvillemi jsem střídavě pozoroval zničený les, abych vám co nejpodrobněji dokázal popsat tuto katastrofu. To je konec. Konec světa - pomyslel jsem si a zavřel sešit. Schoval jsem pero a pohodlně se natáhl. Únavou mi klesla otevřená víčka téměř okamžitě.

To, že se za chvíli objevil vrtulník, z něhož vyskočili dva vojáci v gumových oblecích a maskách, posypali nás bílým práškem a opět zmizeli, jsem už vědět nemohl. Byli to poslušní lidé, které sem vyslal onen blázen, jež na nás nechal svrhnout jeden z nejhorších vynálezů dnešní doby.....

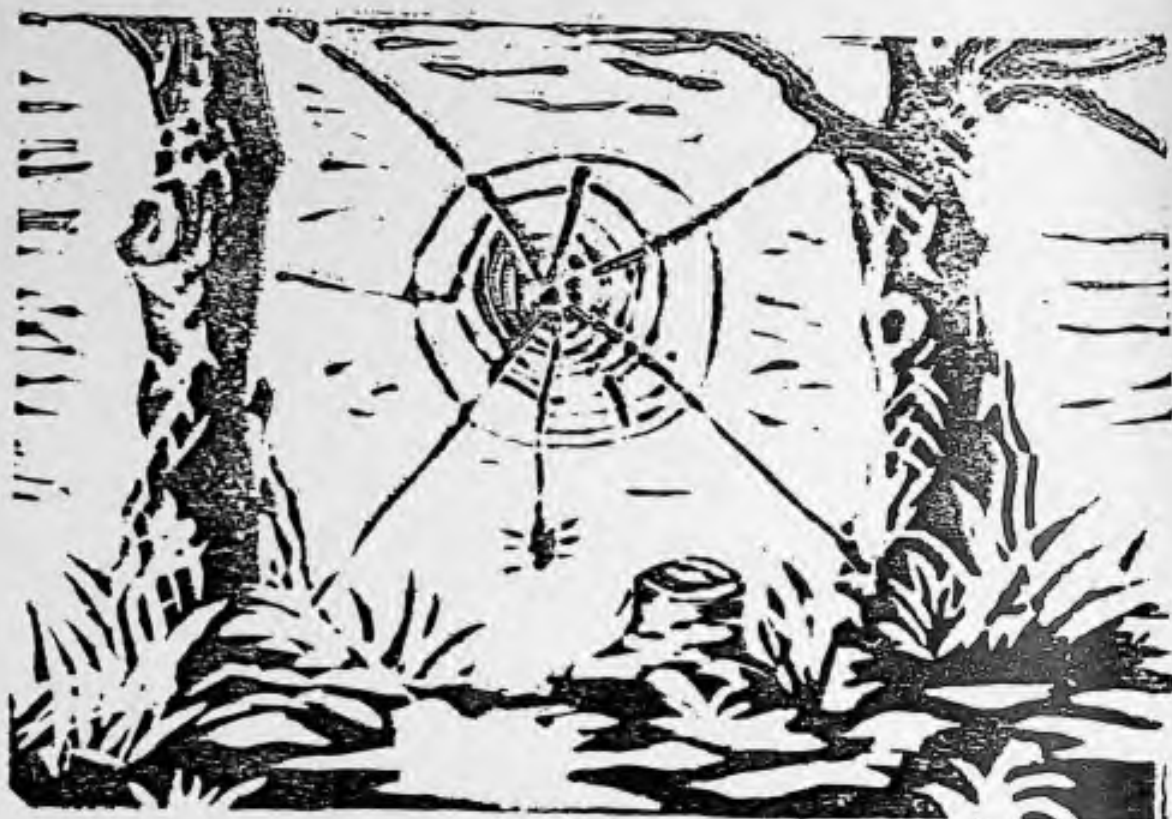

Čumbe
TO PACIFIC

MARCEL VANĚK DVŮR KRÁLOVÉ 1982

PODZIMNÍ

Zvolna se barví listí
a vítr stráně čistí
i studánky se zavírají
aby se mohli z jara opět probudit.
Já utíkám tén lesem,
sem vracím se tak ráda,
zde šeptají stromy symfonii,
co dokáže mne povzbudit.
Tak sednout si do trávy,
pozorovat květy,
a včelku, která marně hledá
družky své a úl.
Já cítím touhu v srdci
a ta mi zůstane
než všechna vůně na zápraží města vyvane.

/Kobližek - TOS Jasná
Hvězda/

PAK-LI ŽE

A je vůbec nějaké ?
Jistěže !
Pak-li že si každý vyliže
co si sám nadrobil
či nakapal
tak je vlastně všechno v pořádku

/Jery Vojín za TD Blíženci/

RADOSTNÁ

Až první rosa padne
a měsíc vyjde výš
a usměje se na nás
pak tedy pochopíš :
že čas hledání přišel
tak proto jsme si blíž.
Tak blízko jako kapička,
když ulpí na tváři,
tak blízko jako sen,
který ráno hledáš ve snách
Teď jsme tu jenom spolu
a les nás ukrývá,
při tak šťastném shledání
se krásně vzpomíná.

/Kobližek/

Já tě znám

Ty člověče
se smutným hrbem odříkání
a propocenou duší
marnými snahami
postůj chvíli

- já tě znám

Ty lovče
minut s tragickým koncem
papírových jistot
zpečetěných
kulatým razítkem

- já tě znám

Ty žízňivče
úspěchů, které věší na zeď diplomy
a strhávají klogy saka
těžkým železem bezcenných řádů

pro něž jsi zapomněl na vůni trávy

- já tě znám

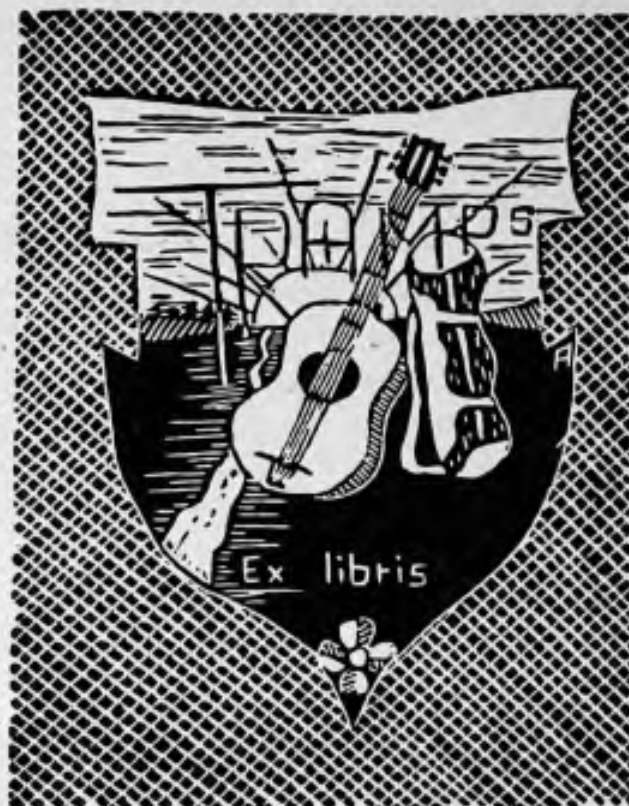
Ty truchlivče
promarněných okamžiků
zasklených v čistotné sterilizaci
sobotních kávových dýchánek

- já tě znám

Ty bratře tuláka
kterýs prodal dálku obzorů
za kádrový posudek
s živou lodyhou
břečťanovité kariéry

- já tě znám

a lituji !

/ Hanka , České Buďejovice
1969 /

KŘÍŽEK

Zamával jsem odjíždějícímu vlaku a vyrazil z malé zastávky po pěšině do skal.

Pod botama mi krupal sníh, který se svou bělobou odrážel od tmavé noci a já se za slabé dvě hodinky vítal se starým známým místečkem v "Údolí Ticha". Ohništěs přístřeškem se tyčilo pod skálou.....

-Hm, odposledka tu nikdo nebyl,-povídám si v duchu sám se sebou. Je to tady přece jenom hodně zapadlý,-a chystám honem ohel a něco na zub, protože mám hlad jako vlk.

Sedím si na kládě abouchám o sebe zmrzlýma botama, míchám polívku a civím do plamenů. Najednou mi za zády zazní...

- Ahoj! Můžu se ohrát? -

- Tfu, to sem se lek, chodíš jako duch, -zlobím se jako na oko, ale hned obrátím na veselejší notu a zvu příchozího k ohni

- A proč néé! Dnes je přeci dušiček! -

streší mně s úsměvem muž středních let.

- Přišels sám? - povídá a shazuje se zadivný ranec. - Sám. A co tebe sem zavedl

tady to moc lidí nezná! - opatrně a nenápadně vyzvídám.-

- Víš, já jsem tady před pár lety lezl s kamarády po skalách - posadil se vedle mne a dal se do smutného vypravování.

...-Byli jsme asi tvého věku a žádná skála před námi neobstála - to v kluci. Pak jsme si koupili to správný nádobíčko a začali jezdit do sk po republice. Až tady. Před čtrnácti lety jsme tu lezli. Asi v polovině stěny se nad námi ozval praskot, načeš se utrhla velká plotna, na které byl právě můj kamarád. Ani nevím, jak jsem se zachránil. Když jsem doběhl k němu, byl už mrtvej. Měl roztrštěnou lebku. Ten křížek nahoře u rozcestí je jeho, znáš ho?- pích do mně rukou a jeho pohled směřoval tam, kde se pravděpodobně rozcestí nacházelo.

- Znáš,-povídám tiše, - když sem někdy přijdu dám tam nějakou kytíčku nebo apon smrkovou větvičku.

- To je dobře,- pokýval hlavou. - Občas to tu uprav, jo?-

- To víš, že jo - a otáčím se za sebe pro bág s konzervama. - Nedáš si se mnou guláš? Fakt, je bezvadnej. A jak se vlastně jmenuje...??

- Sakra, kde je? To jsou dneska lidi. Možná, že se šel podívat k tom křížku. Mrknu se tam hned ráno,- a zatímto rozhodnutím jsem ve svém přístřešku usnul.

Ráno jsem zabalil uesku a vydal se po jeho stopách. Dorazil jsem ke křížku, ale on tam nebyl a k mému překvapení tam stopy končily. Žádná stopa zpátky nebo někam pryč,...a ze sněhu se čte jako ze slabikáře. To je záhada! Nedávno mi někdo tvrdil, že duchové nejsou. To je blbost. Tady mám jasnej důkaz. Byl to horolezec-....-Brr- spadnul mi za krk k sněhu. Zatraceněj smrček! Prodirám se sněhem k vesničce, když v tom sproti mně objevil chlápek s krosnou....-Poslyš, kde je tady nákej křížek? -...Za ním mají být dobrý skály na lezení?

Jdi stále po mých stopách- nedbale pokračuji v chůzi-...ale to mus....Zmizel!!

- No to je strašný. to je hrůza. To byl ten druhej....lamentuju a sbhám do údolí...-Tak nejenže strašej i ve dne, ale člověk si s nima ani nepokecá...!

První hrdina divokého západu.

V době, kdy většina slavných osobností divokého Západu ještě nežila, se proslavil muž, který se jmenoval John C. Fremont. Narodil se v roce 1813 a už ve svých osmnácti letech se účastní topografické expedice jako stopař a pomocný zeměměřič. V roce 1842 dostává, již poručík Fremont za úkol, najít třetí cestu od řeky Missouri ke Kalifornii. / patří k Mexiku. / V té době existovaly pouze dvě probádané trasy, zvané Oregon Trail a Santa Fé Trail. Fremont se tohoto poslání ujme velmi úspěšně. Dostává se i do údolí řeky Sacramento, kde se mu zalíbí. Chtěl by ho připojit k Unii.

V té době propuká naplno povstání v Texasu, které má vést k osamostatnění " státu osamělé hvězdy." V čele tohoto povstání je generál Sam Houston. Fremont jedná s Hustnem o připojení Texasu k Unii. Po dvou letech války se to konečně počarí. Když se John Fremont vrátí do Washingtonu, je představen jedenáctému prezidentu Spojených států jménem James Knox Polk. Fremont mu vypráví o krásné půdě v Kalifornii a prezidentovi svitně plán. Fremont je povýšen na plukovníka a poslán zpět do Mexika. V té době dojde k incidentu mezi obchodní lodí Spojených států a mexickými vojáky. To však plukovníkovi stačí, aby se svou kavalérií vtrhl do přístavu Yerba Buena / pozdější San Francisco/. Vzápětí přijíždějí dvě válečné lodě Spojených států, pod vedením komodora Stockona. A tak znovu vypuká válka. V roce 1847 je obsazeno hl. město Mexika, Veracruz a John Fremont se vrací zpět do Washingtonu. Je mu udělena čestná medaile Kongresu a je povolán do funkce guvernéra teritoria Arizona. A tak se z prvního muže pistolnického mýtu, hrdině, zálesáka a topografa stává guvernérem. Je to jeden z mála pistolníků, který to dotáhl tak daleko.

Později se ještě povýšen na generála pouští do boje proti Vraním Indiánům. Průvodcem je mu mladý Divoký Bill, který později říká o jeho pistolnickém umění: " Je to znamenitý gun-man. Tedy v pohraničí by ještě patřil k elitě."

Svoji životní dráhu končí v roce 1890, kdy umírá.

(ČERPÁNO Z RŮZNÝCH MATERIÁLŮ)

PŘIPRAVIL

Š TUČNÁK

Camp Černé Štáby IV.

Honíme přízrak ?

Zapraskalo několik větviček a přede mnou se objevil statný muflon, pootočil hlavou, trochu pokýval hlavou moudrého vůdce stáda zavětril a rychle odběhl. Ta chvilka byla překrásná a úplně zahladila rozrušení a obavu před vetřelcem. Vidět z pěti metrů tohoto tvora se jen tak nepoštěstí, škoda, že jsem se mohl o tuto radost podělit s klukama jen ústně. Když jsem jim v jeskyni líčil svůj zážitek, poté co mě šerif zavolal, abych slezl dolů, dali jsme se do prohlídky nalezených věcí.

Nezvratným důkazem přítomnosti člověka byl tak půldne starý popel v ohništi, dvě prázdné plechovky od konzervárenského výrobku s poměrně čerstvým datem a stará zvalená deka. Jeskyni jsme prohlédli dokonale, a podle všech stop bylo zcela jasné, že už více než měsíc tady byvakuje člověk. Pod čerstvým popelem jsme našli dostatečné množství spáleného dřeva, což celou domněnku jen potvrzovalo. Ale neustále mysl napadala otázka - proč se skrývá, jaktože zde je tak dlouho, jak se sem dostal - to vše bylo nepochopitelné. Probrali jsme všechny možné teorie, ale snad z nedostatku fantazie jsme vždycky skončili u duchů...

"Je náčase všechno říci klukům a poradit se, co dál," rozhodl Dan a já s Martym jsme nadšeně souhlasili, přeci jenom v těsné jeskyni, nahoře bez zajištění lana se nám moc dobře nevegetilo.

Sotva jsme vylezli nahoru, čekalo nás neskutečné překvapení. Beze vši dobrodružnosti, napětí a šramotů. Bez jakékoliv tajemnosti před námi stál vysoký pohublý kluk, s vybledlou tváří a jasně žhnoucím horečnatým očima. Chvilí jsme tak na sebe zírali, nevěříce svým očím.

A pak začal zběsilý hon. První se sebral Malej Marty a s děsným jekotem vyrazil za neznámým. A jemu snad nezbyvalo ani nic jiného, než se dát na útěk. Běžel jak vyplašené srnčí mládě. K naší nevoli jsme ovšem my běželi jako hejno slepic, takže nám neznámý brzo zmizel v lese.

Vydali jsme se tedy po stopách, ty byly už zcela zřetelné. Doufali jsme, že i pronásledovaný si bude muset odpočinout, a právě v tu chvíli bychom ho mohli dohnat. Prodírali jsme se opět houštím a probíhali volné prostranství lesa. Běželi jsme neúnavně dál, stále jedním okem sledující stopy. Před velkým malinovým houštím jsme zabrzdili. V blátě se rozprostíraly dvě zřetelné šlépěje bot.....ovšem dál, dál prostě nic. Stopa končila, jako by se neznámý vypařil ze země. Dvě zřetelné šlépěje a nic. Nešlo nám to na rozum. Dlouho jsme tohle místo obcházelí a museli jsme nekompromisně přiznat, že s tímto případem šlo naše stopařské umění do háje - což bylo přiznání nemilé. Za houštím byl skalnatý terén a v něm se stopy téměř postřehnout nedají, ale jak neznámý překonal rozdíl deseti metrů, které rozdělovaly poslední stopy od začátku kamenitého terénu a který obsahoval jen tak mimochodem husté roští přes dva metry vysoké, se nám nikdy ~~nikdy~~ objasnit nepodařilo.

Neznámý - ale vlastně už tak neznámý nebyl, opět unikla. A tak nám nezbylo, než se vrátit na camp za klukama a všechno jim vypovědět a dohodnout se co dál. Vraceli jsme se stejnou cestou kudy jsme přišli - bylo to nejjistější a tyky jsme se chtěli podívat, jestli se "přítel" nevrátil ke svému byvaku. Vcelku tato úvaha nebyla špatná - mohl se vrátit tím směrem - když jeho kroky tam směřovaly přeci před pronásledováním. Opravdu, předpoklad zněl zcela logicky, ale jak jsme se z vyprávění dozvěděli, bylo mu vlastně úplně jedno kudy chodí, věci na spaní měl ukryty úplně jinde.....

příště: Pád.

připravuje Smrk

ÚSTĚCKÁ

Hudba a text: Kapitán Kid

Na ka-na-pi seděl chlapi na štokroli Má - ná
po - ví - dej mi tak se na - pi uměl starej Vá - ná
Hez - to bydlel u Che - míc - ky přesk - lo to o zem
už ho vezou pod - ky - tic - ky. fu - ne - brě - ky vo - zem poslou -
steský třesky a ples - ky že ne - ní hez - ky že ne - ma - jí
švest - ky sousedům va - dí že pe - ru v pra - děl - ně že chodím
na - příd na - mís - to po - děl - ně poslouchám ře - či že všchno je
v kře - či a přes - to zpí - vat mů - sím si děl.

Ne kanapi seděl chlapi, na štokroli máne
povídaj mi - tak se napi, uměl starej Věne
Jéto bydlel u Chemický přesklo to s ním o zem
už ho vezou pod kytičky funebrečkým vozem
Poslouchám stesky třesky a plesky
že není hezky, že nemá švestky
sousedům vadí že peru v prádelně
že chodím napříč namísto podélně
poslouchám řeči že všchno je v křeči
a přesto zpívat musím si děl
Káme doma begónii mále květy něné
bohůžel je v agonii což je u nás běžné
kyselema plíce lepta ba i nohy židlím
co říct tomu kdo se zeptá proč tu vlastně bydlím?
Protože v kraji všichni mě znají
pro to co hraji rádli mě mají
jednou to bude - kde páchny chemický
pokvetou všude vonavý kytičky
dokonci v lebi budou i křebl
a ty dva tácy přestaneš brát!

FOX

KORNATICKÁ RIVIERA

HUBA: BĚDA

Dmi Gmi A7
 Do-stal jsem po svých vlastním kuo-tro-vi —, po tom co měl Krč-mu v Port Sai —
 Dmi Gmi Dmi A7 Dmi Gmi
 du. Moh' bych sním jet na ka-nár-ský o-stro-vy —, mně to a-le
 A7 D Ref D Hmi
 tá-hne na chaj-cm. Kor-na-tic — ká ri-vi-e — ra
 Emi A7 D Hmi
 v Štá-hla — vic-ký po-ho — ři —, krás-ná bej — vá za ve-č-er, ra,
 Emi A7 D D7 G G# A7
 když tam o-hně za-ho — ři —. Je tam par-ta věč-ně mla-dejch
 G D E7 A7 D
 děd-ků, čas-to se tam naj-de kus psa k sněd-ku. Kor-na-tic —
 Hmi Emi A7 Emi A7
 kou ri-vi-e — ru, tu pros-ton krá-su v mě-síc-ním ja-su ja
 Emi A7 D
 i bez pa-su mů-žu mít —.

2. V Čedoku je plný „austlag“ pozvání, kouknout se na světa poklady,
 když první květ venku zimě odzvání, mně to táhne k nám do osady.

3. Lidi jezdí křížem krazem po světě, autem, lodí i na velbloudu,
 vejlety už chystaj' k jiné planetě, nám stačí když jedem na boudu. 2.

DVA KOUSKY PLECHU

Osadu jsme založili pět let před válkou. Byli jsme čtyři: Kemfis, Kenty, Pepík Novák a já. Kemfis nám dělal celejch těch pět let šerifa. Vlastně nás táhnul, jako partu, už dávno před tím, než jsme založili osadu. Ctil tradice a o všem se radil s náma.

O to víc jsme byli překvapeni, když nás jednou v sobotu svolal na Camp porad, kam jsme jezdili jenom v důležitých záležitostech.

Uněd z kraje sundal šerifskou hvězdu a položil jí na svoje křeslo. Sám se posadil na lavičku mezi nás. "Kamarádi, skládám funkci šerifa. Chci s vámi hovořit jako normální osadník, ne jako šerif. Věc je naléhavá, naléhavější než kdy dřív, a já nechci, abyste cítili tíhu šerifského slova." Prohráb si vlasy a pokračoval "Včera jsem poslouchal rádio. Ve Španělsku vypukla občanská válka. Madrid volá o pomoc... Já jsem se přihlásil už včera..."

Ještě tu noc jsme balili a ráno byli v Praze. Přihlásili jsme se všichni a za čtrnáct dní jsme koukali na matičku stovžatou z vokýnek vlaku, kterej nás vodvážel na nejdelší štreku našeho života. Bylo to dva ruky dny potom, co jsme si naposledy tiskli ruce s Kemfísem.

Měli jsme štěstí - Kemfis nám sice chyběl, ale jinak jsme se dostali k jedný rotě. Ale jak už to ve válce bejvá: Střepina granátu si našla pracku Pepíka Nováka. Říkal tomu škrábnutí, ale do lazaretu musel stejně. Vod tý doby jsme se neviděli.

Pak padnul Madrid a zmizel mi z vočí i Kenty. Zůstal jsem san, ale v duchu pořád s klukama. Dostal jsem se na východ a vodu v květnu pětčtyřicet s rudoarmějcem do Prahy

No to se ví, že sotva jsem se vohlásil doma, už jsem běžel k Novákům, kde jsme se před válkou každej tejdě scházeli. Otevřela mi paní Nováková. "Buď zdráv, Tome! Jsem ráda, že šiješ... Ne, vo klukách nevím nic... Akorát včera přišel lákej člověk s lístečkem. Vod Pepíka! Píše, že se vrátí co nevidět."

To co nevidět se trochu protáhlo. Ale na konci září se mi ve dveřích objevila, místo ustarné paní Novákové, lepíkova neuvěřitelně hubená, ale jako vždycky usměvavá tvář. Padli jsme si do náručí s tím klukem! Tepr když mě pustil, povídá "Promin, ruku ti nepodám..." a pozávilnul nad loktem končící pahejl. "To víš, Španělskej lazaret, potom štreka po koncentrákách. Dala se mi do toho sněť a ukrájovali mi to po kolečkách, jako salám... Někdy doktoři, jindy kánošové v lágru. Teď už je to dobrý..." A potom spousta, spousta povídání a zážitků, k pláči i k smíchu.

V šestčtyřicátém na podzim se vrátil Kenty. Lítal v Anglii jako věžovej střelec a trocha se tam pozapoměl. Teď je tady a s ním i jeho kytara a písničky, řeči, frky a vzpomínky. A taky společný vandry!

Jenomže bez Kemfise. A to nebylo vono. Chyběl. Vzpomínali jsme na něj. Bájlili jsme si, že se dostal do Egypta a vzal si tam nějakou Kleopatru, a poštu, tu že tam eště nemajznaj. Nebo že se někde zdržel vandrem po světě. Nebo furt válčí někde v Africe, proti skopčákům, co navzali na vědomí konec války... Nebo... Nebo... Nikdo jsme si nechťeli připustit, že by to jeden z nás nepřežil.

Až v červenci osmačtyřicátýho roku, tři roky po, válce, zazvonila u Nováků uplakaná Kemfisova maminka. Přinesla s sebou koženou kazetu a černě voránovanej dopis: "...Vážená paní... při operaci jihozápadně od Madridu... Váš syn padl smrtí hrdiny..." Všem nám najednou bylo divně. Kemfisova máma votvřela kazetu. V rudým plyši tam ležel stříbrnej metál. Studeně se blejskal a nikoho netěšil. Pepík Novák šáh do šuplíku a vytáhnul Kemfisovu šerifskou hvězdu. Položil jí vedle toho stříbra.

Dva kousky plechu.....

Cimbura

2. místo - kategorie povídky
pokročilých - Trapsavec 1986

Kamarád, kterej nechtěl otevřít voči

Ten tenoučkej proud písku, kterej šustil mezi trámama ve stropě a na celtě roztažený na zemi dělал maličký homole, najednou přestal syčet. Nastalo ticho. Ticho, který bolelo v uších a v hlavě. Ještě chvílku dřepím na lóbkou, koukám na ty pískový homolky a čekám, že to začne znovu. Ale ticho trvá a děsí. Pozadu se zvedám a lezu po rozmlácených schůdkách posypaných hlínou, hlínama, fáčama a plechovkama od játrový paštiky. Flíček světla na echo-dech se rozšiřuje, vystrkuje hlavu nad zákop a v kouři a fialovém kouři, kterej rychle letí větrem těsně nad zemí koukám před sebe. Žlutý písek svítí na slunci posetý broukama tanků a děl, autáků a člunů. Z některých se valí kouř a černý plameny a v tom tichu popraskává a syčí kousek voče mě polní kuchyně, trochu nakloněná, z várnice teče guláš a padá na bečnu se střelivem. Teda lezu ven. A teď du tím polem. "To ticho je děsný," říkám si. "Kdyby tu byl aspoň Běda, ale ten se někde zašívá," myslím si a du dál. Tady leží pět kluků, mají hlavy do země, najednou si vzpomenu na "přijímač" a kliky: klik-vzpěr-klik, a je mě do smíchu. "Heblbněte kluci", povídám jak du kolem, "už je ticho." Ale Běda mezi nima není a kluci leží dál, poseroutkové, obličej tisknou do země a ruce mají před sebou. Tady zase z písku kouká samopal zapíchnutej zásobníkem do země, jakoby někdo vylejzal ze sklepa. "Těbůh", povídám si, když vidím auták velitele, leží kolama nahoru, kola se točí sem a tam a z plachty se kouří. "Těbůh", povídám si ještě jednou, a najednou sem se lek. Jak sem se rozhlíd po tý pláni, tak vidím jak všude kolem ležej kluci, hlavy do země a ruce před sebou. "Žeby se něco dělo?" povídám si a pro síchr sebou seknu vo zem, rovnou do něčeho železného, až sem zaklel. Byl to samopal. Vedle samopalu leží kluk, má votočenou hlavu ke mně a zavřený voči. Koukám na něj, dyť je to Běda. "Bědo, vole, otevři voči, je ticho," povídám, "to sem já, dyk už je po všem, tumaš cigáro", říkám už trochu nejistě, nic, leží a je mrtvej. A tak sem tam vedle Bědi rozložil předpis vo pohřbívání kamarádů, brečel a kopal jámu pro Bědu.

POSLEDNÍ VLAK

Někdo veličinou každého lidského života je soud. Ten spravdlně rozhoduje o chvílích těch prvních i o hodnaden, které ještě zbývají.

I on byl un tou stejně jako všichni předtím i všichni po něm. Ne rozdíl od té většiny si však jako lékař dovedl spočítat ty poslední hodiny. Vše mu bylo jasně po zhlédnutí výsledků svého krvavého obraza a po rozhovoru s profesorem, který už nezohli čísel nic víc, než se stisknout dlouze a olině ruku. Vyřekl si, že to je tak snad lepší, nežli nucená slava plná ohledů. Když se tedy se nia savely dveře profesorský pracovny, všdl, že právě nyní začala předposlední etapa jeho bytí. O její neplošal rozhodl v okamžiku, kdy zájel vrtnicí ústavu.

Ne, nevrátil se tam, kde strávil čtyřicet let unilovné práce a nervů. Melikala ho káihovna, ani štál se ním se nioe pakonšel čísel vědu, ale se kterýs seife uváhoval o dalšíh stápišku svého postupu. Usadl se nad předatorou svého nehošistě kariéry a jeho nioštanti v tomto čase. Teprve nyní se au začaly protivit ty okamžiky, kdy v sobě potládal cín ohe a byl pouze paškeu prahnoucí po další mti. S jedit vtiš hřánu si uvě- denil, že to ani nebyly okamžiky, že to ani byly léta a desetiletí v kte- rých si byl sám sobě mladším, že si kradl vášně, ranní svitání, zpív ptáků a především přátelství... Při této vzpomínce prudce přibránil své křídlo auto a lastiktivně potlačil voláním do téhož bludského ulice, kde bydlal ten... tedy vlastně už si ani nebyl jist, zda to byl ten nebo bli- žek. Věděl pouze to, že ona už nejsem ani deset let. Přiklo se lito, že náky se toho ponorého bludsku nenašel, všdy tady přese jedil s ústavu domá alempu tisícemů si kolikrátvi kabašit sem tedy jia změle nymal, a tak alempu nábožil k nátreš, které au před padenati lepy nahrazovalo ústark na avři naposlední obry si San Francisco a konečnou Central Pacifica.

Tenkrát před padenati lety na tomto napilivném nádraží mel ještě v očích tane a slzy, které v ním však vyhnuly tak dokonale, že místo ani mladí ani nevnical, když tam už s titulu své funkce pohybol. Sentat se usadl nad řátem, že v těch divotajných místech pouze existoval jako příslušnatví ke svým káth, kufra, postavení a prachin.

Přesohl únavu, která ho neustále tíhla jako cent, nacell se vora a vy- rasel tas, kde v seřadě lóchi meli oknamí tedov systé potoky a kde velavýtrousl nad lepy a rybníky. Vyrazil k tomu, do jako sja k velké na- voli otro vyběhl na titul, řad a tíhli na dobrém místě.

Do štěli mladí šel jen eteff. Byl však tady a mtiš ještě trocu času aby ani došel trochu a toho žeha se dobravol vni. Bylo to tédy pře- mltat stále se stupňující únavu, která tíhla sem se dne více, ale on se přesto plavil svie dlovla a mtiš je.

Nacelšel však jen mladí lidi jejien arvo, eteff krestili hlavou a otví- vali alia se nioštanti fotografiant se kterých se umively snidě tváře.

Kejtal jako oni pat-

Bila sírlocti jia
dvacet let i trať,
která je vonila v so-
bata a štěli z v nedk-
li je zase zavetla
ne to jejien nádra-
žisko a červený
nákyty a červené-
tiletýh uněvryx
pauze kuzalkou v
pokladu. Byli však
byly kolaje sarost-
lá stromy a trávy
a také jejien nádra-
žisko se rozpadvalo
stejně jako jeho
náviti.

Všidel však jia

čas, kdy už nemohl ven, a tak alespoň seděl v ložku svého syna a díval se z verandy na ty zarostlé koleje, které se vlnily vzhůru, aby se mohly vzhoupit nahoru až k samotné vatfickému klukovskému mlu.

Toho dne byl zvlášť unaven, ale přesto si usínal, že ve dne spát nebude, protože musí vidět na ty dvě rozsvícené koleje, které teď v podvečer měly barvu neuvěřitelně rudých šerváků. Snad se to napovídal okuďáci vltř a prachot a hučení karků, aby poslal vlnu na pldu do staré almary, kde byl uložen, starší jindři řád.

Napovídal ani proč si bere do ruky ten zaprášený sešit a tušil si na jedné straně nutněvší jazyk jindři. Konec však již sílu se vrátit sešit zpět na stůl a ten mu s lachotivě vypadl z ruky. To se napovídal i synovi, že otec opět usíná, a tak byl uložen do své postele v podkrovi. Usínal se: "Vychází to, tráť ada pod okna, ve strážce....Tak, teď se ještě obléknout a po kolejiích vyrazit dolo, do díolí, na nádraží, protože vlak přijede, určitě dnes přijede!"

Keť po prachot, které teď už měly zarostlé trávu a stromky, také se-zařer ovítil svým rybním okem. Bráve ten sezařer se napovídal, že nádraží je tu. A opravda...už viděl červené nádraží osvětlené dvěma petrolejovými lucernami. V tom okamžiku se za rohem objevila postava v širém. Když přišla do kůlele světla lucerny přerazivě vyřikl..., vltř to je přece Carlos, jehať spiffire neryřel krupobití a zarostlé nádraží stikabek kdesi nad šervákem volal. Carlos je však stejný jako před čtyřiceti lety, kdy se snil právě na tento svět šervák. A jako tehdy se pořád ruku-ten už jistě ne se rozloučenou....

A na Carlosa se objevila řady..., který už je přesí taky..., a pak se přicházejí další a další a všichni vypadají stejně jako před pšistoletis a všichni se usmívají tičnou ruce.

Když tu pojednou cizí telegraf, všichni zdáli a Carlos jej bere za ruku a posílá jej pro lístek do pokladny, kde... "Bože...to není možná...", sedí starý pan kankška. Lístek však musí mít, protože dýchavíček nakle-ka se třel vagonu právě vyjít. Naposledy se leduy calldal, ale to už jej všichni tlači do oslečeného vagonu přímo do otevřeného náruče šerváka a řec. Šervá, že jsou uplt po letech všichni spolu, což je dobře, protože znovu uplt vyjet se srovi say...a teď již navždy!

"Konec!", pravil pohotovostní lékař, když si složil ševendostop, "nech se již nic dělat", a posílá se odevatele dozu zanechal na dvéřích po-koje. Šervák se jižal právě složil a otevřená ruka v oltě zanechal právě zvlášť ušlech: "co, co to bylo, šervák jistě to, jistě šerváko prošel vltř!"

"Konec! Vltř sám právě před čtyřiceti lety", pravil šervák sám, "to sam přivev...", a zavrčel sám se šervá vltřal sešit, klesal se se odevatel dvě šervák šerváka vltřal nahoru do syna, pak se odevat a ještě šervák ddi.....

sepaal

leladon

TRAMPSKÉ DĚJINY

V dnešním pokračování z historie našeho trampingu, bych se chtěl zmínit o počátcích neúplné součásti trampování - TRAMPSKÉ PÍSEŇ. Tento článek nebude polemizovat o tom, co a není tramská píseň a jak se dělí... tento článek se bude velice v krátkosti snažit postihnout tramskou píseň v plenkách a jako rostoucího školáka a to z článku vydávaných v publikaci Kronika tramské písničky a z dalších materiálů.

KDO ? PROČ ?

Tramskou písničku vytvořili prostí, tedy ještě zcela neznámí písničkáři pro nejužší okruh svých táborových kamarádů - pro partu. Vyhavení většinou jen vrozenou muzikálností, bez nároků na obdiv a také bez nejvyšších aspirací na veřejné ocenění. Psali a zpívali pro svou radost a pro potěchu druhých. Řečeno po londonovsku: jednali tak, jak jim velela jejich srdce.

Ztracená naděje.

Místo a parta dobrých lidí dalo vzniknout mnoha krásným písničkám. A jaká byla třeba první Mottlova píseň pro Ztracenku - jednou na Žofíně, při odpoledním koncertě hráli Piskáčkovu skladbu "Hej duchů", Jarkovy se zalíbila a po začátku textu se zrodila první píseň, kterou Jarka přivezl na Ztracenku "Záře červánků".

Lone Star + Jenda Korda

Scházeli se na Kačáku a měli rádi a sborový zpěv. Zpívali již tehdy známé písně tramských osad. A projevíli přání, mít tedy své vlastní osadní skladby.

/jak přicházejí básně/

Jedno období tramské historie Velké řeky je poznamenáno velkou jarní záplavou a tím zničením mnoha tramských sídel. V té době /r.1929/ se hodně o tom rokovalo a tak Jendovi stále protékala hlavou slova - Voda nám vše vzala, nic nám nenechala... a shodou okolností se tento text výborně hodil na hudbu jedné anglické písně.....a je tu píseň "Obleva".

Historie osadní námětem pro píseň

Po jedné historice, kdy šerif osady Údolí děsu, zakázal na osadě střelení a kluci se ho rozhodli trochu rozložit, jak jinak, než střelbou a vše mělo vyvrcholení v tom, jak se básníci šerif Běda Prelér natáhl, vzniká prvotina Pedra Muchy, na hudbu písně "Véno, kde máš vlasy?".

Příroda, romantika.

Tyto dvě neolučitelné součásti tramského života se staly námětem prvotin Vl.E. Fořta - "Indiánská láska" a "Hej šup, námořníci", krásné na tom je, že po složení písní z něho kamarádi tahali okamžitě akordy a text takovou rychlostí, že nakonec písničky užel hrát jako poslední.

Po prvních průkopnících

to bylo již trochu jednodušší, ale stejně krásné a působivé, protože po vzoru jmenovaných a i opomenutých /a je jich dost/ se do písničkářské tvorby pouštěli mnozí další, a díky určitému prostoru a námětu a především i možnosti společně si sarpívat /zasoutěžit/ vznikají nové a nové písně.... Přichází Mírka Vostrý, Šakal - Osovský.....

Takže, jak by se to dalo v krátkosti shrnout, na počátku byla PÍSMÍČKA. A to zpočátku píseň vojenská, Hviždálkova, Hašlerova a některé překlady cizojazyčných šlágrů. Potom přišel čas vlastní tvorby textů na známé melodie a později se celá autorská laťka posunula ještě výše....Vlastní text a vlastní melodie.

Hudba

ano byla melodická, zpěvná, dalo by se říci jednoduchá, ale důležité je, že líbivá a pochopitelná.

Text --- námět.

Námět na text byl ze života, ale spíše dříve ze snů, z romantických filmů a dobrodružných románů. Na takové filmové představení /vzp. J.Korda/ se už chodělo v patřičném oblečení. Nosili jsme sombrera, kostkované košile a výkony svých oblíbenců jsme souhlasně na hlas kvitovali.

V "cowbojské době" set tedy texty hemžily historkami z Divokého západu. Za "údobí kanadského" to zase byly postavy a historky z námětu J.Londona, Curwooda, Rexe Beacha, a tak se zpěváci toulali po Aljašce, plavili po řece Yukonu, každý měl best psů - věrných kamarádů, ocitli se v legendárním Dawsonu a jednou samostatnou kapitolou textů trampských písní by mohlo být MOŘE - námořníci, vzdálené či blízké pobřeží.....

A tak bychom mohli jmenovat:

třeba z písní s indiánskou tematikou - "Z rezervace přijel rudoch", "Indi, Indiáni jdou", "Z šedé mlhy je nad řekou závoj stán", "U Dakoty nahoře", "Indiánská láska", "Letí šíp savanou".....

A když trochu vyžráli a všimli si,

že vlastně žijou u nás, a že je to tu proklatě krásné, a tak přišly písně o našem kraji z dílny Jarky Mottla a Jardy Nováka.....

Každá událost měla svoje písně

I třeba odchod na vojnu, ani to se neobešlo bez zpívání - "Loučíme se s va mi"... "Za dva roky v parádě, na shledanou v osadě".../Dnes je tomu podobně často se zpívá preventivně, aby všichni věděli.../ Každá veselá i smutná událost se neobešla bez zpěvu. Rituály přijímání nových osadníků, volba šerifa, křtiny..... vše s písničkou. Smutná je píseň na rozloučenou s kamarádem, který zůstane jen v srdcích a oblíbených písničkách, i tehdy se loučili s písní....

Představení se veřejnosti

mělo spoustu kladů...vytvářely se sbory, zdokonalil se a vytvořil instrumentální doprovod a přicházejí první obchodníci, první koncerty....trampská píseň se představuje na "prknech, které znamenají svět".....

A mohli bychom opět jmenovat -

ať již první nahrávky či první tisky: v roce 1928 vyšla tiskem Kordova "Vlajka" a první nahrávky na černé kotouče.... Nové sbory- /či staro nové/ Albatros, Dickey Club Trio, Mottlova parta, Setleři, Westmeni, Zelená sedma, Sbor osady Kamarád z Chocně,.... ale trampská píseň vždy sástala na svém domovském prostředí - v přírodě, na potlachu, na trampu.....

A tak tedy Jarko, Jardo, Jendo, Edy.....díky!!!

připravil S m r k

ZRAZEN A UVĚZNĚN V DASTI

MODRA HLINA!
ALE DNES SI JI
PRODÁM TĚM DVĚMA
SÁM-CHACHÁK-

HOŮ MI PŘECE ŠNŮRU -
BEZ NÍ SE NAHORU
NEVÝŠLHÁM!

RYCHLE - NEŽ
SEM TŘEBA
NĚKDO PŘIJDE!

JAK JSI SE SEM POSTAL?

DĚJMI
JISTI NE-ČO?
TO NECHÁPU?

SEZNAMENÍ S ROMANEM

CO JSI TO UDĚLAL??
KDO TI TO DOVĚŘEL?? CO JÁ TĚ
BUDU DELAT... KDO TĚ BYL, TĚN
LOTR-ZLODĚJ... TĚ JE NEŠTĚSTÍ...

NENAPADLO MĚ, ŽE TĚ
BUDĚ TAKOVÁ POMRO-
MA - JÁ TOMU KLUNKOVY
OHTĚL VYHOVET -

SNAD
BYCH MO
POZNAL...

POJĎ SEM
DOVNITŘ - MUSÍM TĚ
NĚCO VYSVĚTLIT...

JÁ SE JMENUJI ROMAN
A TADY MÁME KLUBOVNU
NAŠHO KLUBU SATURN!

KUDY SEM
ALE CHODÍŠ?

NO DOMEM, VOŘOD
JE Z ULICE, TĚ VŠĚ
SEM NEBĚŽÁME PO
ZEMĚ JAKO TY!

TU HLÍNU SEM NOSÍ
DVA KLUCI - A VYZEDÁVALI
SI JI DVA JINÍ -

- NEVÍM NA CO -
PLATÍ JIM ZA NI -
PENÍZE ALE NECHÁVALI
U MNE, PROČŽE SE NESEMI
SETKAT!

ALE PROČ??
PROČ SE
NESEMI
SETKAT??

TI DVA - NĚJAKÝ
MÝNEK A OLDA
HLÍNU NĚKDE
KOPOU A BĚŽÍ...

- ŽE BYS JI
TI HLÍNU KOPALI
SAMÝ KOPALI Z
NICH VTLOUKLÍ, KŮE
JI KOPOU, A NÁS KLUB
TO ZPROSTĚDÁVÁ
CHODÍME VYŽEDAT, KŮE SEM HLÍNA
KOPĚ, I KŮE JINÍ TI KŮE PŘEAT!

TĚN OLDA JE
URČITĚ TENCO
JSEM S NIM LEŽEL
V NĚMOCNICI!

TO JE MOŽNÉ!
SPADNUL DO NĚJAKÉ
JESKYNĚ ČI KAM JE
TĚ TAM PŘY MŮC
NEBĚŽPONE!

VÁLEK JESKYNĚ??
O TY MÁM ZÁJEM! PŘIJMI
BYSTE ME DO KLUBU?
PATRAL BYCH S VÁMI!

NO TAK DOBRÁ,
KŮEŽ OCHCĚŠ - ALE
PŮPRAV SE NA
LECCOS TREBA!
NEBOŘENO!

V SOBOTU JDEME TĚHO
OLDU A MÁMKA ŠEDOVAT!
POUDEŠ S NÁMI!!

A TĚ TĚ
VYVEDU DOMN
NA ULICI -

TAK AHOJ -
A V SOBOTU
VE TŘI TADY
PŘÍJĚ PŘESNĚ!

NO-UŽ JSEM MĚLA O TĚBĚ STRACH!
A NÁSČ JĚ TY MÝZERY Z KULIČKĚ?

NE, ALE
MÁŠEL

JSEM TAM DOBRĚ
HO KAMARÁDO; A
VĚDUPIM PO
JEHO KLUBU!